'Αριθμ. Πρωτ.
648

Οὐδεμία τῶν ἀρετῶν παρά τῆς 'Εκκλησίας τιμᾶται καί θεσμοθετεῖται καί παρά τῶν 'Αγίων σεμνύνεται, οἷον ἡ ὑπακοή καί οὐδέν τῶν 'Εκκλησιαστικῶν παραπτωμάτων τοσαύτας ἐπισύρει ἀράς, ἐπιτίμιά τε καί κολασμούς, οἷον ἡ κατά τῆς 'Εκκλησίας καί 'Εκκλησιαστικῆς 'Αρχῆς ἐπίθεσις καί ἀνταρσία, κακότροπος κριτική καί ἀνυπακοή - ἐπεί καί ἀδιανόητος τυγχάνει μετά πάντων τούτων ἡ συνύπαρξις τοῦ θεσμοῦ τῆς 'Εκκλησίας, ἐξ ἀρχῆς τεθέντος τοῦ θεμελίου τῆς ὑπακοῆς, παρά Προφητῶν καί 'Αποστόλων καί Διδασκάλων, τοῦ Κυρίου ἡμῶν πάλιν γενομένου ὑπηκόου ἕως θανάτου, θανάτου δέ Σταυροῦ.

Οἱ τούτοις ἀνθιστάμενοι καί ἀντιπίπτοντες τῷ 'Αγίῳ Πνεύματι ἁμαρτάνουσι καί ἔξω παντός 'Εκκλησιαστικοῦ ἤθους εὑρισκόμενοι, ἑαυτούς αὐτοί ἀποκόπτουσι τῶν τῆς 'Εκκλησίας 'Ιερῶν περιβόλων καί ἔνοχοι καθίστανται καί φρικτῶν φωνῶν καί 'Εκκλησιαστικῶν διδαγμάτων. Πολλῷ δέ μᾶλλον οἱ 'Επίσκοποι, οἱ κατά τήν χειροτονίαν αὐτῶν προβάντες εἰς ὑποσχέσεις, περί τηρήσεως ἀπαρασαλεύτως πάντων τούτων, ἀλλά καί ἐν τῷ ἡμετέρῳ 'Αποστολικῷ καί Πατριαρχικῷ Θρόνῳ 'Ιακώβου τοῦ 'Αδελφοθέου καθυπογράψαντες μεθ' ὅρκων, τόν σεβασμόν τῷ Σεπτῷ καί 'Ιερῷ Προσώπῳ τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός αὐτῶν καί Πατριάρχου, φιλοτιμίᾳ καί ἀπολύτῳ εὐαρεσκείᾳ ἀναδείξαντος αὐτούς εἰς 'Επισκόπους, καθ' ἃ καί οἱ ἐν 'Αγίοις Πατριάρχαι 'Ιεροσολύμων Δοσίθεος καί Χρύσανθος, ἐν τῷ Κώδικι τῶν 'Υπομνημάτων διακελεύονται καί πρό τῆς χειροτονίας αὐτῶν οἱ ἐν 'Ιεροσολύμοις 'Επίσκοποι ἰδίᾳ χειρί, τάς ὑποσχέσεις ταύτας ἐπικυροῦσιν.

'Επεί, οὖν, ἐωσφορικῷ φρονήματι, ἀμετανόητος καί ἐπίορκος, ἔτεσι πολλοῖς περιέρχεται ὁ πρώην 'Επίσκοπος Κωνσταντίνης Νικηφόρος, πολεμῶν τά τῆς 'Αγίας ἡμῶν 'Εκκλησίας 'Ιερά θέσμια καί ἀνθιστάμενος τῇ 'Εκκλησιαστικῇ πράξει καί τάξει, κινήσας πτέρναν κατά τοῦ εὐεργέτου καί ἀνοίξας στόμα ἀνταρσίας καί ἀνυπακοῆς καί κριτικῆς, ἐν οἷς οὐκ ἔδει, ἀλλά καί ἀρνησάμενος ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν καί ἀπόφασιν τῆς 'Αγίας καί 'Ιερᾶς ἡμῶν Συνόδου μεταβῆναι εἰς Ἴρμπετ, ἀντ' αὐτοῦ δέ προβάς εἰς ἐπικρίσεις μέν τῶν ἀποφάσεων τῆς 'Αγίας καί 'Ιερᾶς ἡμῶν Συνόδου, μετά ταῦτα δέ εἰς φατρίαν καί τυρείαν καί δυσφημίσεις τοῦ ἔργου τῆς 'Αγιοταφιτικῆς ἡμῶν 'Αδελφότητος, πρός τούς εὐσεβεῖς προσκυνητάς τῶν 'Αγίων Τόπων καί τούς εὐλαβεστάτους Χριστιανούς, ἐν 'Ελλάδι, καί ἀλλαχοῦ, διά τῶν λιβελλογραφημάτων αὐτοῦ, ἐπί σκανδαλισμῷ τῶν πιστῶν, ὡς δέ μή σεβόμενος τήν Μίαν, 'Αγίαν, Καθολικήν καί 'Αποστολικήν

Ἐκκλησίαν, τήν Ἀλήθειαν καί τό Δίκαιον Αὐτῆς, κατέφυγεν εἰς Πολιτικά Δικαστήρια καί δή τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἵνα εὕρῃ δῆθεν τό δίκαιον αὐτοῦ, ἐπιτεθείς κατά τοῦ Σεπτοῦ καί Ἱεροῦ πάντοτε Προσώπου τοῦ Προκαθημένου τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν καί τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, οὐ μόνον προφορικῶς, ἀλλά καί διανέμων γραπτῶς τά φληναφήματα αὐτοῦ, αὐτός ἑαυτόν περιέκοψε τοῦ ἱεροῦ καταλόγου τῶν Ἐπισκόπων καί Ἀρχιερέων τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Πρός δ' ἐλήφθη σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, ἡ ἐπιδεικνυμένη ἀκατονόμαστος, ἀνερμήνευτός τε καί κολάσιμος τούτου διαγωγή, σύν τῇ προτέρᾳ αὐτοῦ βιοτῇ, καθ' ἣν οὗτος, Ἀρχιμανδρίτης ὤν, κατέλιπεν τήν πεπιστευμένην αὐτῷ Διακονίαν, τυρβάσας δέ περί πολλά, ἀποκεκομμένος τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας, καθῃρέθη ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Βενεδίκτου καί τῆς τότε Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ ἡμετέρου Παλαιφάτου Πατριαρχείου, (Συσκεψις 7-11-1970) δι' ἐκκλησιαστικά παραπτώματα καί ἔκτοτε ἔζη ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ παρανομίᾳ, περιφερόμενος τῆδε κακεῖσε ἔρμαιος, μή ἔχων ὑπόστασιν κληρικοῦ. Πρός τούτοις, ἀνεφέρθη ὅτι ἅμα τῇ ἐκλογῇ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου κυρίου κ. Διοδώρου τοῦ Α΄, ὡς ὁ ἄσωτος, ἐκλιπαρών βοήθειαν καί συγχώρησιν, ἐγγράφως ἐδήλωσε μετάνοιαν καί ἔτυχεν εὐσπλαγχνίας καί συγχωρήσεως, ἀποκατεστάθη εἰς τόν βαθμόν τῆς ἱερωσύνης, ἐγένετο δεκτός εἰς τούς κόλπους τῆς Ἱερᾶς Ἁγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ἀγάπῃ καί στοργῇ περιεβλήθη, ἵνα δέ καί κατά τήν ὑπό τοῦ Κυρίου διηγηθεῖσαν παραβολήν τοῦ ἀσώτου, τῷ ἐν λόγῳ ἀτόμῳ, ἀντί χρυσοῦ δακτυλίου, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου κυρίου κ. Διοδώρου τοῦ Α΄, προαγωγῇ ἐκκλησιαστικῇ προὐτάθη αὐτῷ, μεθ' ἣν οὗτος ἐτοποθετήθη εἰς ἐπιζήλους θέσεις τῆς Ἱερᾶς Ἁγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ἐξελέγη Ἐπίσκοπος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας καί ἐχειροτονήθη, ἐν στερρᾷ τῇ πεποιθήσει ὅτι, ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος θεραπεύσοιεν τά τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀσθενῆ καί ἀναπληρώσοιεν τά ἐλλείποντα. Τῆς δ' ἀγαθῆς ἡμῶν διαθέσεως συμμορφῶσαι τοῦτον διά τρόπου φιλοτιμίας καί στοργῆς εἰς μάτην ἀποβάσης, ὡς καί τῆς ἐπακολουθησάσης ἐπιβολῆς αὐτῷ Συνοδικῶς ἀργίας εἰς οὐδέν τελεσφορησάσης, καθότι οὗτος κέκτηται χαρακτῆρα πείσμονα καί ἀμετάβλητον, κατά τό κοινῶς δή λεγόμενον "φύσιν πονηράν μεταβαλλεῖν οὐ ράδιον", ἀπέδειξεν ἑαυτόν σχόντα εἰσέτι πλέον κολάσιμον καί καταδικαστέαν διαγωγήν, ἀπάδουσαν εἰς Ἀρχιερέα ἤ κληρικόν ἤ καί μᾶλλον Χριστιανόν, ἥτις σφόδρα καταδικάζεται ὑπό τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, οἵτινες σαφῶς διακελεύονται ἐπιτίμιά τε καί ποινάς, (ὅρα Ἱερούς Καν. ιε΄ καί οδ΄ Ἁγίων Ἀποστόλων, στ΄ Α΄ Οἰκ. Συν., θ΄ καί ι΄ Δ΄ Οἰκ. Συν., λδ΄ Πενθέκτης, ιε΄τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συν., γ΄, δ΄ καί ε΄ Συν. Σαρδ.) καί ἐπείσθημεν, ὅτι οὐδεμία περαιτέρω ὑπάρχει ἐλπίς ἀνανήψεως αὐτοῦ καί ἐπανορθώσεως τῶν παρ' αὐτοῦ ἀπροκλήτων ἀδικημάτων.

Διά τοῦτο καί ἡμεῖς, μακροθυμήσαντες ὑπέρ τό δέον, ἀλλά καί προνοούμενοι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμίων, οὐ μήν ἀλλά κατακολουθοῦντες τῇ Κυριακῇ ρήσει "πᾶν δένδρον μή ποιοῦν

καρπόν καλόν ἐκκόπτεται καί εἰς πῦρ βάλλεται" (Ματθ. 3,10), κηδόμενοι δέ καί τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, ὁμοφώνῳ Συνοδικῇ διαγνώμῃ, ἀποφαινόμεθα, διά τήν ὡς ἄνω ἀπάδουσαν συμπεριφοράν αὐτοῦ καί διά τά εἰς ἃ ὑπέπεσε κανονικά παραπτώματα, καθαιρεθῆναι τοῦτον ἀπό τοῦ ὅ ἔφερεν, ὑψίστου ἀξιώματος τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἀποκοπῆναι τοῦ σώματος τῆς Γεραρᾶς Ἁγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καί ἀποπεμφθῆναι τοῦτον ὡς λαϊκόν, γνωριζόμενον ἀπό τοῦδε καί εἰς τό ἑξῆς ὡς Νικόλαον Μπαλτατζήν, ξένον δέ εἶναι αὐτόν πάσης Ἐκκλησιαστικῆς τιμῆς, Ἐπισκοπικοῦ καί ἱερατικοῦ ἀξιώματος καί μοναχικῆς ἰδιότητος.

Ἐφ' ᾧ καί ὁρίζομεν, ὅπως παρ' οὐδενός τῶν Ὁσιωτάτων καθηγουμένων, τῶν μελῶν τῆς Ἁγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καί τῶν κληρικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας γένηται δεκτός, οὐδ' ἐπιτρέπηται αὐτῷ ἡ εἴσοδος καί ξενάγησις, ἐν τοῖς Παναγίοις Προσκυνήμασι καί ταῖς λοιπαῖς Ἱεραῖς Μοναῖς καί τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς τοῦ παλαιφάτου τῶν Ἱεροσολύμων Πατριαρχείου, εἰς αὐστηράν, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, παρά τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ποινήν τοῖς ἀθετοῦσι τήν Συνοδικήν ταύτην ἀπόφασιν καί Πατριαρχικήν ἐντολήν.

Μηδείς δέ, μήτε ἀπό τοῦ Ἀρχιερατικοῦ καταλόγου καί τοῦ ἱεροῦ ἐν γένει κλήρου τολμήσει ποτέ συμφορέσαι αὐτῷ ἤ συνιερουργῆσαι, μήτε τῶν λαϊκῶν τις ὡς Ἀρχιερέα ἤ κληρικόν δέξηται ἤ τιμήσῃ ἤ τήν αὐτοῦ ἀσπάσηται δεξιάν καί εὐλογίαν παρ' αὐτοῦ ἐκζητήσῃ, ἐν βάρει ἀργίας ἀσυγγνώστου καί ἀφορισμοῦ ἀλύτου τοῦ ἀπό Κυρίου.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ τῇ δ' Ὀκτωβρίου ιη'.